

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15. sierpnia 2015 roku Hotele Grupy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. (zwana dalej spółką Hotele Grupy (...)) wystąpiła przeciwko J. A. o zapłatę kwoty 37.805,65 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwoty 33.166,56 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że posiada wierzycelność w stosunku do spółki Park (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwanej dalej spółką Park (...)), uprzednio prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)), stwierdzoną wyrokiem z dnia 30. kwietnia 2014 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie. Wskazał, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko spółce okazało się bezskuteczne. Jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał art. 299 § 1 k.s.h. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się: należność główna w wysokości 25.336,00 zł, skapitalizowanej odsetki od należności głównej w wysokości 7.830,56 zł, koszty procesu w kwocie 3.684,00 zł, koszty postępowania klauzulowego w kwocie 66,00 zł, koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 289,09 zł oraz koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym (pozew, k. 2-4).

W dniu 12. października 2015 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie, I Wydział Cywilny, sygn. akt I Nc 2617/15, k. 31). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 3. listopada 2015 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 34).

W dniu 17. listopada 2015 roku pozwany J. A. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował dochodzone przez powoda roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwany przyznał, iż pełni funkcję Prezesa Zarządu spółki P. M., jednakże zakwestionował swoją odpowiedzialność za zobowiązania zaciągnięte przez spółkę. Pozwany podniósł, iż powód sam przyczynił się do powstania szkody poprzez niepodjęcie niezwłocznie czynności celem wyegzekwowania należności, w związku z czym jego świadczenie, na zasadzie art. 362 k.c., winno ulec odpowiednio zmniejszeniu. Strona pozwana zakwestionowała także okoliczności bezskuteczności egzekucji. Wskazała, iż komornik sądowy nie przeprowadził egzekucji względem całego majątku spółki, gdyż poszukiwał majątku, pod nieaktualnym adresem spółki. Podniosła jednocześnie, że spółka Park (...) posiada majątek pozwalający na zaspokojenie roszczeń powoda. Pozwany wskazał ponadto, że nie zaistniały przesłanki konieczne do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 36-38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. A. jest członkiem zarządu spółki Park (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dawniej: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) od dnia 2. października 2008 r. (odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS spółki Park (...), k. 21-26).

W dniu 30. listopada 2012 r. Hotele Grupy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. zawarła ze spółką (...) umowę w przedmiocie zamówienia usługi konferencyjno-bankietowej, polegającej na zorganizowaniu spotkania świątecznego w sali konferencyjnej Centrum Handlowego (...). Koszt usługi wynosił 55.965,00 zł. Spółka Hotele Grupy (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę VAT na kwotę 57.625,50 zł. Strony umowy prowadziły rozmowy co do sposobu i terminu spłaty zadłużenia. Spółka (...) uregulowała część należności. Od lipca 2013 r. zaniechano dokonywania wpłat. Pismem z dnia 5. sierpnia 2013 r. spółka Hotele Grupy (...) wezwała spółkę Park (...) do zapłaty kwoty 25.336,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie (zamówienie, k. 14, faktura VAT, k. 15, korespondencja e-mail, k. 75-75v., zestawienie operacji na koncie, k. 76-79, wezwanie do zapłaty, k. 80).

W dniu 14. października 2013 r. spółka Hotele Grupy (...) skierowała do Sądu Rejonowego w Rzeszowie pozew przeciwko spółce Park (...) o zapłatę kwoty 25.336,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5. stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania (pозew, k. 82-86, akta Sądu Rejonowego w Rzeszowie, V Wydziału Gospodarczego o sygn. akt V GC 242/14).

W dniu 30. kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie, V Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt V GC 242/12, wydał wyrok, w którym zasądził od spółki Park (...) na rzecz spółki Hotele Grupy (...) kwotę 25.336,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5. stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.684,00 zł tytułem kosztów procesu. W dniu 21. lipca 2014 r. powyższy wyrok został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Koszt postępowania klauzulowego został ustalony na kwotę 66,00 zł (odpis wyroku, k. 16, akta Sądu Rejonowego w Rzeszowie, V Wydziału Gospodarczego o sygn. akt V GC 242/14).

W dniu 14. sierpnia 2014 roku spółka Hotele Grupy (...) skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łąncucie, J. W., wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi - spółce Park (...), na podstawie powyższego tytułu wykonawczego (wniosek, k. 17-17v., akta komornicze o sygn. akt KM 1607/14).

W toku postępowania egzekucyjnego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łąncucie, dokonał zajęcia wierzytelności pieniężnych dłużnika wynikających z posiadania rachunków bankowych oraz wierzytelności należnej dłużnikowi z tytułu nadpłaty podatku dochodowego, VAT lub innych należności. Banki, do których skierowano zawiadomienia oraz Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-M., poinformowali, iż brak jest możliwości zrealizowania zajęć komorniczych (akta komornicze o sygn. akt KM 1607/14).

Postanowieniem z dnia 10. października 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łąncucie – J. W., uznał się niewłaściwym do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi i przekazał sprawę według właściwości Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. – O. K.. Jednocześnie Komornik Sądowy ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 129,45 zł (odpis postanowienia, k. 18, akta komornicze o sygn. akt KM 1607/14).

W toku postępowania egzekucyjnego, prowadzonego pod sygn. akt 1607/14, spółka Park (...) nie składała wyjaśnień niezbędnych do przeprowadzenia egzekucji. Korespondencja kierowana do spółki Park (...) wracała nieodebrana przez adresata lub spółka nie składała odpowiedzi na wezwania Komornika. W toku prowadzonych czynności egzekucyjnych, ustalono, że spółka Park (...) nie prowadziła działalności gospodarczej pod adresem wskazanym we wniosku (ul. (...) w W.), jak również nie odnaleziono żadnego majątku ruchomego dłużnej spółki, podlegającego zajęciu i będącego własnością dłużnika. Komornik Sądowy ustalił ponadto, że spółka Park (...) nie posiadała żadnych rachunków bankowych, wierzytelności należnych dłużnej spółki, jak również praw majątkowych. Komornik Sądowy, wysłuchując strony w trybie art. 827 k.p.c., poinformował, że w przypadku nie otrzymania informacji dotyczących majątku dłużnej spółki, w terminie 7 dni od otrzymania pisma, postępowanie egzekucyjne zostanie umorzone (pismo z dnia 7. kwietnia 2015 r., k. 19-19v., akta komornicze o sygn. akt KM 1607/14).

Postanowieniem z dnia 2. lipca 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W., O. K., umorzył postępowanie egzekucyjne, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Jednocześnie Komornik Sądowy ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 159,64 zł oraz koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 600,00 zł (odpis postanowienia, k. 20, akta komornicze o sygn. akt KM 1607/14).

W dniu 7. lipca 2015 r. Spółka Hotele Grupy (...), wystosowała do J. A. wezwanie do zapłaty kwoty 29.975,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 25.336,00 zł od dnia 5. stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, zakreślając mu termin 5 dni od otrzymania wezwania (wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 27-28).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów urzędowych oraz prywatnych załączonych do pozwu i pisma procesowego powoda,

a także dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Rzeszowie o sygn. akt V GC 242/14 oraz aktach sprawy komorniczej o sygn. akt KM 1607/14. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 21. lutego 2017 r. Sąd pominął wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, wobec nie uiszczenia przez pozwanego, w określonym terminie, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego oraz nie wykonania w terminie zarządzenia wzywającego do wskazania miejsca przechowywania dokumentacji księgowej spółki Park (...) sp. z o.o.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. W zakresie wniosku dotyczącego dowodu z przesłuchania strony powodowej, Sąd oddalił ten wniosek na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. jako dotyczący okoliczności bezspornych i dostatecznie wyjaśnionych. Okoliczności, na które miałyby zostać przesłuchany powód, zostały bowiem wykazane przez strony za pomocą dokumentów złożonych do akt postępowania sądowego, prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie i postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W.. Treści tych dokumentów i ich wiarygodności, strona pozwana nie podważała w tym postępowaniu, wobec czego brak było podstaw do przeprowadzenia subsydiarnego dowodu w postaci przesłuchania stron w tym zakresie, skoro nie pozostały okoliczności niewyjaśnione za pomocą innego materiału dowodowego. Gdy chodzi natomiast o tę część wniosku dowodowego o przesłuchanie stron, która dotyczyła pozwanego, to wskazać należy, że te okoliczności, które były objęte tezą dowodową, dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 227 k.p.c., wniosek w tym zakresie oddalił.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 299 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą na podstawie powołanego wyżej przepisu osoby będące członkami jej zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia tego zobowiązania (tak: uchwała SN z dnia 28 lutego 2008r., III CZP 143/07). Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje, nie tylko zasądzoną w tytule wykonawczym należność główną wraz z ustawowymi odsetkami, ale także koszty procesu, koszty postępowania klauzulowego i koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji (uchwała SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007/9/136; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16. marca 2007 r., III CSK 404/06).

Powód, który dochodzi roszczenia przewidzianego w art. 299 §1 k.s.h., powinien wykazać istnienie określonego zobowiązania spółki w czasie, kiedy pozwany był członkiem zarządu, stwierdzonego w tym czasie lub później tytułem egzekucyjnym wydanym na rzecz powoda oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce. Na potwierdzenie okoliczności istnienia tytułu egzekucyjnego stwierdzającego istnienie zobowiązania przeciwko spółce Park (...) powód przedłożył odpis wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 2. lipca 2015 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Pierwszą przesłanką odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki jest pełnienie funkcji członka zarządu spółki w czasie, kiedy istniało zobowiązanie, którego egzekucja okazała się później bezskuteczna.

W ocenie Sądu, powyższa przesłanka została spełniona, albowiem w toku postępowania ustalono, że roszczenie powódki, przysługujące jej od spółki Park (...), stało się wymagalne w dniu 5. stycznia 2013 r., co wynika z treści wyroku, pozwany natomiast jest członkiem zarządu spółki Park (...) od początku istnienia spółki, tj. od dnia 2. października 2008 r., dlatego też nie ulega wątpliwości, że pozwany J. A., był członkiem zarządu spółki Park (...) w okresie istnienia zobowiązania, a w związku z tym odpowiada za istniejące zobowiązania spółki, bez względu na moment ich powstania. Na potwierdzenie powyższej okoliczności powód przedłożył odpis pełny KRS spółki Park (...). Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez pozwanego.

Kolejną przesłanką odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki jest bezskuteczność egzekucji w stosunku do spółki. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, powód sprostował również temu wymaganium, przedstawiając stosowne dokumenty w postaci postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 2. lipca 2015 r., O. K., w sprawie o sygn. akt KM 1607/14, stwierdzające bezskuteczność egzekucji.

Strona pozwana zakwestionowała okoliczność bezskuteczności egzekucji, wskazując, że egzekucja nie została skierowana do całego majątku spółki, natomiast spółka Park (...) posiadała majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela. Wymaga zaznaczenia, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji, jeżeli nie wynika z niego nic innego, jest wystarczającym dowodem dla stwierdzenia, że bezskuteczna okazała się egzekucja z całego majątku dłużnika. Jeżeli jednak pozwany twierdzi, że egzekucja w postępowaniu, które zostało umorzone, nie została skierowana do składników majątku spółki, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, nie jest pozbawiony możliwości wykazania tego; ciężar dowodu spoczywa w tym wypadku na nim. Wykazanie, że w majątku spółki - pomimo umorzenia w stosunku do niej postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji - znajdują się przedmioty majątkowe, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, powoduje, że nie można mówić o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20. października 2005 r., II CK 152/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 134). Słuszne jest zatem stanowisko powoda, że to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż w czasie trwania postępowania egzekucyjnego oraz w chwili wydawania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, na które powoływał się powód, spółka posiadała majątek wystarczający, aby zaspokoić powoda, jak również tego, że obecny majątek spółki pozwala na zaspokojenie powoda. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. Strona pozwana nie zaoferowała żadnych środków dowodowych celem wykazania okoliczności posiadania przez spółkę Park (...) majątku pozwalającego na zaspokojenie roszczeń powoda, jak również okoliczności co do nieprawidłowości zaistniałych w toku postępowania egzekucyjnego, polegających na pominięciu części składników majątkowych spółki. Tym samym uznać należy, że obrona pozwanego sformułowana w sprzeciwie od nakazu zapłaty okazała się nieskuteczna, a zarzuty odnośnie powyższych okoliczności chybione i gołosłowne.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała także swoją odpowiedzialność za zobowiązania spółki Park (...) z uwagi na zaniechanie przez powoda podjęcia niezwłocznie czynności mających na celu wyegzekwowanie należności, przez co przyczynił się do powstania szkody. Słuszne jest stanowisko pozwanego, że członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie odpowiada na podstawie art. 299 k.s.h., gdy wierzyciel nie uzyskał zaspokojenia ze względu na niepodjęcie w stosownym czasie egzekucji przeciwko spółce, ale tylko wówczas, gdy ta egzekucja była możliwa w tym sensie, że mogła przynieść realny skutek. Ciężar dowodu, iż taka egzekucja byłaby efektywna spoczywa na dłużniku, gdyż odpowiedzialność członka zarządu spółki z o.o. opiera się na usuwalnym domniemaniu istnienia szkody i winy tego członka za jej powstanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24. czerwca 2004 r., III CK 107/03, OSNC 2005 nr 6, poz. 109; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30. stycznia 2014 r., III CSK 70/13). Pozwany natomiast nie wykazał także i tej okoliczności. Strona pozwana nie podjęła żadnej

inicjatywy dowodowej w tej kwestii, poprzestając na gołosłownych twierdzeniach. Samo natomiast twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności, spornej między stronami (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Zatem, zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., to na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania okoliczności, że gdyby pozwany podjął wcześniej działania polegające na wyegzekwowaniu należności, uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności. Pozwany nie sprostował natomiast powyższemu obowiązkowi.

Ponadto, w ocenie Sądu, zaprezentowany materiał dowodowy nie wykazał, aby wierzyciel w sposób opieszwały podejmował działania windykacyjne względem spółki Park (...). Ten tok postępowania wierzyciela daje się odtworzyć na podstawie zawartości akt sprawy Sądu Rejonowego w Rzeszowie, sygn. akt V GC 242/14, w którym zapadło orzeczenie, które stało się następnie tytułem wykonawczym wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a także na podstawie dokumentów, które znajdują się w aktach komorniczych, o sygn. KM 1607/14 i odzwierciedlają przebieg postępowania egzekucyjnego, które było prowadzone przeciwko spółce Park (...). Z powyższych dokumentów wynika, że działania powoda cechowała regularność w podejmowaniu czynności mających na celu wyegzekwowanie należności. Powód niezwłocznie, najpierw po zaprzestaniu dokonywania wpłat przez spółkę Park (...) na poczet wierzytelności, wszczął postępowanie sądowe przeciwko spółce, a następnie niezwłocznie po uzyskaniu tytułu wykonawczego przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wszczął postępowanie egzekucyjne. Tym samym zarzut pozwanego odnośnie przyczynienia się powoda do zwiększenia szkody, a co za tym idzie zaistnienia przesłanek zmniejszenia szkody w stopniu, a w jakim powód przyczynił się do jej powstania, uznać należy za chybiony.

W konsekwencji, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że powód wykazał zasadę odpowiedzialności pozwanego. Powód wykazał bowiem zaistnienie przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., mianowicie wykazał, że zobowiązanie spółki Park (...) zostało stwierdzone tytułem egzekucyjnym wydanym na rzecz powoda. Nie budzi w sprawie również wątpliwości, że powód wykazał bezskuteczność egzekucji przedmiotowego zobowiązania oraz, że zobowiązanie spółki stwierdzone wyrokiem z dnia 30. kwietnia 2014 roku istniało w okresie, gdy członkiem zarządu spółki był pozwany J. A..

Jak wskazano powyżej na powodzie spoczywał ciężar wykazania przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. Strona pozwana z kolei może wykazać, że w czasie pełnienia przez nią funkcji członka zarządu nie istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz okoliczności egzoneracyjne z art. 299 § 2 k.s.h. Zgodnie z treścią art. 299 § 2 k.s.h. Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody. Aby zatem uwolnić się od odpowiedzialności, pozwany członek zarządu powinien udowodnić jedną z okoliczności egzoneracyjnych. Przede wszystkim przy ocenie okoliczności egzoneracyjnych polegających na braku podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości należy wziąć pod uwagę przepisy ustawy – Prawo upadłościowe, które precyzują przesłanki i termin złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe, dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące (ust. 1a). Stosownie do ust. 2 powyższego przepisu, dłużnik będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, jest niewypłacalny także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazał, że sytuacja spółki jest dobra i nie było podstaw do ogłoszenia upadłości. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania podnoszonych

przez niego twierdzeń, że w okresie gdy pełnił funkcję członka zarządu spółki Park (...), spółka znajdowała się w dobrej kondycji finansowej, a tym samym brak było podstaw do składania wniosku o ogłoszenie upadłości. Jeżeli pozwany twierdzi zatem, że nie zachodziły przesłanki do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, to powinien tę okoliczność udowodnić. Strona pozwana tymczasem nie podjęła żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. W szczególności pozwany na wezwanie nie przedłożył dokumentów spółki, jak również nie ujawnił miejsca ich przechowywania, na podstawie których możliwa byłaby ocena zdolności finansowej spółki, a ponadto nie uiścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, celem przeprowadzenia dowodu na okoliczności sytuacji finansowej spółki i braku podstaw do ogłoszenia upadłości spółki Park (...). Tym samym pozwany nie wykazał przesłanek z art. 299 § 2 k.s.h. W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, iż powód wykazał istnienie przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., natomiast pozwany nie wykazał żadnej z przesłanek z art. 299 § 2 k.s.h., w związku z tym Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 37.805,65 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 25.336,00 zł, skapitalizowane odsetki od należności głównej w kwocie 7.830,56 zł oraz koszty procesu w wysokości 3.684,00 zł, zasądzone od spółki Park (...) wyrokiem z dnia 30. kwietnia 2014 roku, a także koszty postępowania klauzulowego w wysokości 66,00 zł oraz koszty postępowania egzekucyjnego, w tym koszty zastępstwa adwokackiego, w łącznej wysokości 889,09 zł.

Odnosząc się do żądania w zakresie odsetek ustawowych to powództwo w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. niewątpliwie obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CZP 118/06, wyrok SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CSK 219/06). Natomiast nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości to, że to roszczenie jako roszczenie o charakterze odszkodowawczym jest roszczeniem odrębnym od pierwotnego roszczenia, a jako odszkodowawcze jest zobowiązaniem bezterminowym, w związku z tym jego wymagalność powstaje dopiero z momentem wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Wymagalność roszczenia należy określić zatem zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel, zgodnie z art. 481 k.c., może żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu (wyrok SN z dnia 21. lutego 2002 r., IV CKN 793/00; wyrok SN z dnia 22. czerwca 2005 r., III CK 678/04). Odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia przez pozwanego w zapłacie należności głównej mogą być objęte odszkodowaniem dochodzonym w oparciu o treść art. 299 k.s.h., wtedy jednak odsetki, które narosły od momentu upływu daty wskazanej w nakazie zapłaty do dnia wezwania do zapłaty po ich skapitalizowaniu, wyrażone kwotowo (wyrok SN z dnia 21. lutego 2001 r., IV CKN 793/00). Określone w ten sposób odsetki stanowiłyby element szkody i wchodziłyby w zakres wartości przedmiotu sporu. W niniejszej sprawie powód spełnił powyższe przesłanki. Odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia przez pozwanego w zapłacie należności głównej zostały objęte odszkodowaniem dochodzonym w oparciu o treść art. 299 k.s.h., albowiem odsetki, które narosły od momentu upływu daty wskazanej w wyroku do dnia wezwania do zapłaty, po ich skapitalizowaniu, zostały wyrażone kwotowo. Ponadto na rozprawie w dniu 21. lutego 2017 r. pełnomocnik powoda oświadczył, iż skapitalizowane odsetki w kwocie 7.830,56 zł są elementem odszkodowania dochodzonego od pozwanego na podstawie art. 299 k.s.h., natomiast odsetki dochodzone od pozwanego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, żądane są przez powoda na podstawie art. 481 k.c., nie zaś na podstawie art. 482 k.c. i stanowią odsetki za opóźnienie w zapłacie odszkodowania.

Powód natomiast niewłaściwie oznaczył datę początkową naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód dochodzi odsetek ustawowych na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c., a co za tym idzie, jego żądanie jest

zasadne w zakresie zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 4. listopada 2015 roku. Podkreślenia wymaga, że strona powodowa w niniejszej sprawie nie wykazała w ogóle daty doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. Z treści jakiegokolwiek dokumentu znajdującego się w aktach sprawy nie wynika data doręczenia wezwania do zapłaty. Jest oczywiste, że pozwany nie kwestionował, że otrzymał takie wezwanie, natomiast to jest okoliczność wtórna, w tym sensie, że zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. to na powodzie spoczywa ciężar wykazania w jakiej dacie takie wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu. Dopiero bowiem od upływu pięciodniowego terminu określonego w wezwaniu do zapłaty można uznać, że dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Taka data nie została wykazana. W związku natomiast z okolicznością złożenia przez stronę powodową oświadczenia, że wniesienia pozwu jest równoznaczne z wezwaniem pozwanego do spełnienia świadczenia, Sąd uznał, że za taką datę uznać należy dzień skutecznego doręczenia pozwanemu odpisu pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty, tj. 3. listopada 2015 roku. W związku z tym Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, od należności głównej – 33.166,56 zł, od dnia 4. listopada 2015 r., to jest od dnia następnego po dniu, w którym otrzymał odpis pozwu.

W pozostałym zakresie roszczenie powoda o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, za okres od dnia 15. sierpnia 2015 r. do dnia 3. listopada 2015 r., należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesów, albowiem uległ on tylko co do nieznaczonej części swojego roszczenia. Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się opłata od pozwu w wysokości 1.891,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Oško

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu.